

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการใช้สิ่งเทียมอาวุธปืน ศึกษาเฉพาะกรณีการนำไปใช้ในการกระทำความผิดทางอาญา

QUESTION OF LAW RELATED TO THE USE OF ARTIFICIAL FIREARMS : THE STUDY
TENDS TO CONDUCT SPECIFICALLY ON THE CASE BEING TAKEN FOR USE IN THE
COMMISSION OF CRIMINAL OFFENCE

ประทีป ทับอรรถตานนท์*

Pratheep Tabbuttanon

สุคนธา แก้วทอง**

Sukhontha Kaeothong

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายเกี่ยวกับอาวุธปืนของประเทศไทย กับกฎหมายของประเทศอื่น เนื่องจากความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้ไฟ และสิ่งเทียมอาวุธ พ.ศ. 2490 มิได้มีการกำหนดความผิดเกี่ยวกับการนำสิ่งเทียมอาวุธปืนมาใช้ ด้วยเหตุว่ากฎหมายดังกล่าวมีบทบัญญัติเพียงห้ามมิให้บุคคลส่ง นำเข้า หรือค้าซึ่งสิ่งเทียมอาวุธปืนโดยไม่มีใบอนุญาตเท่านั้น กฎหมายมิได้ห้ามมิให้บุคคลครอบครองหรือพกพาไปในที่สาธารณะ หากผู้ครอบครองสิ่งเทียมอาวุธปืนไปข่มขู่ผู้อื่น ก็จะได้รับผิดตามประมวลกฎหมายอาญา เกี่ยวกับการทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัวหรือความตกใจ เท่านั้น ทั้งที่ในความเป็นจริงผลร้ายที่เกิดขึ้นมี เช่นเดียวกันถือเป็นอันตรายต่อสังคม แต่กฎหมายมีความแตกต่างกัน ดังนั้นเมื่อมีการนำสิ่งเทียมอาวุธปืนมาใช้ เพื่อข่มขู่ผู้อื่น หรือใช้ประกอบอาชญากรรมอื่น ๆ ย่อมต้องได้รับโทษเช่นเดียวกัน ใช้ระเบียบ วิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เป็นการ วิจัยทางเอกสาร (Documentary Research) ศึกษาจาก หลักกฎหมายของประเทศไทยและกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืนของ ประเทศญี่ปุ่น ประเทศ มาเลเซีย สาธารณรัฐสิงคโปร์ สาธารณรัฐประชาชนจีน และสหพันธรัฐสวิส เพื่อรวบรวมข้อมูลไปสู่ การสังเคราะห์ต่อไป ผลการวิจัยพบว่า พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้ไฟ และสิ่งเทียมอาวุธ พ.ศ. 2490 ยังไม่มีบทบัญญัติเฉพาะเกี่ยวกับความผิดในการพกพาสิ่งเทียมอาวุธปืน ไว้โดยชัดแจ้ง ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายเกี่ยวกับอาวุธปืนของประเทศญี่ปุ่นประเทศ

* ผู้พิพากษาอาวุโสในศาลแพ่ง

Senior Judge in Civil Court , e-mail : par2499@gmail.com

** อาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์และรัฐศาสตร์ วิทยาลัยนอร์ทเทิร์น จังหวัดตาก

Instructor , Faculty of Law and Political Science, Northern College, Tak Province,

e-mail: normallaw123@gmail.com

มาเลเซีย สาธารณรัฐประชาชนจีน และสหพันธรัฐสวิส แล้วพบว่า กฎหมายของประเทศไทยยังขาดบทบัญญัติของกฎหมายในเรื่องของการลงโทษผู้ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับการใช้สิ่งเทียมอาวุธปืนมาใช้ เพื่อข่มขู่ผู้อื่น หรือใช้ประกอบอาชญากรรมอื่น ๆ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัยคือ ประเทศไทยควรมีการปรับปรุงพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้ไฟ และสิ่งเทียมอาวุธ พ.ศ. 2490 ให้เป็นไปตามหลักการคุ้มครองสังคมตามแนวทางของประเทศญี่ปุ่น ประเทศมาเลเซีย สาธารณรัฐประชาชนจีน และสหพันธรัฐสวิส เพื่อให้เกิดความยุติธรรมต่อสังคมเพราะ เมื่อไม่มีกฎหมายก็ไม่สามารถลงโทษผู้กระทำความผิด ดังกล่าวได้ตามหลักไม่มีโทษถ้าไม่มีกฎหมายกำหนด

คำสำคัญ : สิ่งเทียมอาวุธ ใช้กระทำความผิด กฎหมายอาญา

Abstract

This research aims to : study and compare the principle of law of Thailand and the law on firearms of others country. With regard to the offence under the act on firearms, ammunitions, explosives, fireworks and artificial firearms, B.E. 2490 (1947), it did not stipulate an offence on the use of the artificial firearms, just for the reason that such law has already provided the provisions prohibiting persons from ordering, importing or trading the artificial firearms without a license only. The law did not prohibit the persons from publicly possessing or carrying them. If a possessor of an artificial firearm should have used it to intimidate others, he would be liable under the criminal code for causing fear or fright to others only despite the fact, in reality, that the consequences were bad and also deemed to be the social endangerment. Anyhow, the laws were different in the sense; therefore, when an artificial firearm was used to intimidate others or used in the commission of the other crimes, the offender should be liable for punishment, as well. Hence, this point was the important issue of this research work. BY using the rules of the qualitative research for documentary research by conducting the study from the principle of law of Thailand and the law on firearms of Japan, Malaysia, Republic of Singapore, People's Republic of China and the Federation of Switzerland in order to collect data for further synthesis. It was found, as a result of the research that the Act on firearms, ammunitions, explosives, fireworks and artificial firearms, B.E. 2490 (1947) did not expressly provide any specific provisions relating to the offence of carrying

the artificial firearms which when comparing to the Laws on Firearms of Japan, Malaysia, Republic of Singapore, People's Republic of China and the Federation of Switzerland. I further found that the relevant law of Thailand still lacked legal provisions for punishing those who commit crimes related to the use of artificial firearms to intimidate others or used for other crimes.

Suggestion : the act on firearms, ammunitions, explosives, fireworks and artificial firearms, B.E. 2490 (1947), should be revised to be in line with the principles of social protections according to the guidelines of Japan, Malaysia, People's Republic of China and the Federation of Switzerland in order to give rise to the social justice because in the absence of the law, the perpetrators cannot be punished, as hinted by the Law Proverb that "There must be no punishment accept in accordance with the law."

Keywords : Artificial Firearm , committing offence , Priminal Law.

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันมีการนำสิ่งเทียมอาวุธปืนไปใช้ในการกระทำความผิดมากขึ้น เช่น การใช้ บี บี กัน หรือปืนอัดลมมาข่มขู่ หรือนำมาใช้ในการชิงทรัพย์ โดยการกระทำความผิดดังกล่าวไม่มีความผิดฐานมีหรือครอบครองอาวุธปืน รวมทั้งฐานพกพาอาวุธปืน ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้ไฟ และสิ่งเทียมอาวุธ พ.ศ. 2490 และผู้ใช้สิ่งเทียมอาวุธปืน ก็ไม่ต้องขออนุญาตในการมี ครอบครอง หรือพกพา ด้วยเหตุ บี บี กัน หรือปืนอัดลมนั้นมิใช่อาวุธปืน แต่ผลจากการใช้สิ่งเทียมอาวุธปืนที่มีการแพร่หลายในขณะนี้ ผู้กระทำความผิดมีเจตนาทำให้บุคคลอื่นเข้าใจว่าเป็นอาวุธปืน และทำให้บุคคลอื่นเกิดความหวาดกลัวว่าจะเป็นอันตรายแก่ชีวิต ร่างกายหรือทรัพย์สินของตน จนก่อให้เกิดความเสียหายแก่สังคมในวงกว้าง เมื่อไม่มีกฎหมายควบคุมการใช้สิ่งเทียมอาวุธปืนนี้ย่อมทำให้เกิดช่องว่างในการบังคับใช้กฎหมาย โดยเมื่อพิจารณาจากหลักอันตรายของมิลล์แล้ว จะเห็นว่าสมควรที่จะมีกฎหมายสารบัญญัติกำหนดให้การกระทำความผิดดังกล่าวเป็นความผิดทางอาญา เพื่อป้องกันและปราบปรามในการกระทำความผิดดังกล่าวที่มีผลให้เกิดความเสียหายแก่สมาชิกในสังคมต่อไป

ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

แนวคิดและทฤษฎี เมื่อพิจารณาจากหลักอันตรายต่อสังคมของจอห์น สจวร์ต มิลล์ (John Stuart Mill) ใน "ความเรียงว่าด้วยเสรีภาพ (Essay on Liberty)" ว่า วัตถุประสงค์หรือเป้าหมายเดียวสำหรับการค้าประกันมนุษยชาติไม่ว่าจะเป็นรายบุคคลหรือโดยส่วนรวมให้ปลอดภัย

จากการล่วงละเมิดเสรีภาพในการกระทำของสมาชิกในสังคม คือการป้องกันตนเอง (Self-Protection) ในสังคมวิไลซ์ ความชอบธรรมของการใช้อำนาจรัฐบังคับสมาชิกของชุมชน จะกระทำได้อีกเพียงวัตถุประสงค์ที่จะป้องกันอันตรายอันจะเกิดกับบุคคลอื่นในสังคม¹ ย่อมหมายถึงสังคมอาจออกแบบพฤติกรรมใดที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่สังคมนั้น ทั้งที่บุคคลที่กระทำนั้นจะมีสิทธิและเสรีภาพในการกระทำก็ตาม และเมื่อพิจารณากฎหมายของสหราชอาณาจักร จาก Firearms Act 1968 Chapter 27 article 5² (1)(af) (ag) และ (b) กำหนดว่า ห้ามมิให้มีไว้ครอบครอง ชื้อ หรือการได้มาซึ่งอาวุธปืนลมหรือปืนที่ออกแบบสำหรับการให้ก๊าซในการขับเคลื่อนและใน article 18 (1) มีข้อกำหนดให้ห้ามมิให้นำสิ่งเทียมอาวุธปืน(imitation firearm) โดยมีเจตนาในการกระทำความผิดอาญา หรือให้พ้นจากการจับกุมหรือขัดขวางการจับกุม ซึ่ง Violent Crime Reduction Act 2006³ article 38 ให้คำนิยาม realistic imitation firearm ว่าเป็นสิ่งเทียมอาวุธปืนที่มีการกระทำใดๆ เพื่อให้สิ่งนั้นเหมือนหรือคล้ายอาวุธปืนโดยเจตนา แต่ไม่รวมถึงอาวุธปืนที่ใช้ไม่ได้หรืออาวุธปืนโบราณที่ไม่ได้ใช้แล้ว

หลักความรับผิดทางอาญา

หลักเกี่ยวกับความรับผิดทางอาญา แบ่งออกได้เป็น ความรับผิดทางอาญาแบบคอมมอนลอว์ (Common Law)และความรับผิดทางอาญาแบบซีวิลลอว์(Civil Law system)

1. แบบคอมมอนลอว์ (Common Law) ต้องพิจารณาว่าการกระทำนั้นครบองค์ประกอบความผิด หรือไม่ (Element of Crime) โดยพิจารณาไปที่ละส่วน คือ พิจารณาจากส่วนที่อยู่ภายนอก แล้วไปพิจารณาส่วนที่อยู่ภายในของผู้กระทำผิด ซึ่งประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายนี้ เช่น อังกฤษ สหรัฐอเมริกา ได้วางโครงสร้างความรับผิดทางอาญาออกเป็น สอง ส่วน คือ ส่วนที่เป็นการกระทำในสิ่งที่ผิดกฎหมาย หรือ Actus Reus และส่วนที่เป็นเจตนาร้าย หรือจิตใจที่ชั่วร้าย หรือ Mens Rea ซึ่งอยู่ภายในจิตใจของผู้กระทำ ส่วนที่เป็นการกระทำในสิ่งที่ผิดกฎหมาย (Actus Reus) หมายถึง การกระทำในสิ่งที่กฎหมายบัญญัติไว้ ว่าเป็นความผิด จุดเริ่มต้นของการพิจารณาความรับผิด คือ จะต้องมีการกระทำเพราะกฎหมายอาญามุ่ง ลงโทษสิ่งที่เป็นการกระทำจะไม่ลงโทษสิ่งที่เป็นความคิด ส่วนที่เป็นการกระทำ (Actus) ตรงกับคำว่า Act หมายถึง การกระทำส่วน Reus ตรงกับคำว่า Wrong หมายถึง ความผิดการกระทำ ประกอบด้วย อิริยาบถ พฤติการณ์ประกอบอิริยาบถ และผลของอิริยาบถและพฤติการณ์ประกอบอิริยาบถนั้น ส่วนการพิจารณาที่เรียกว่าความผิด (Reus) เป็นการพิจารณาว่าการกระทำนั้นมีกฎหมายบัญญัติว่าเป็น “ความผิด” หรือไม่ ซึ่งในที่นี้จะต้องพิจารณาตามบทบัญญัติของกฎหมาย ถ้าหากไม่มีกฎหมายกำหนดว่าเป็นความผิด ก็ถือว่าขาดองค์ประกอบของความผิด อีกส่วนที่สำคัญคือ เจตนาร้าย (Mens Rea) คือสิ่งที่บ่งบอกสภาวะที่แท้จริงของจิตใจอันเกี่ยวกับจิตใจที่ชั่วร้าย (Evil Mind) ของผู้กระทำ นอกจากนี้ระบบกฎหมายคอมมอนลอว์ คำว่า

¹ John Stuart Mill, On Liberty. (1976). Gertrude Mimmelfarb, (ed) Middlesex: Penguin book, p 68

² <https://www.legislation.gov.uk/ukpga/1968/27> เข้าถึงวันที่ 12 มกราคม 2564

³ <https://www.legislation.gov.uk/ukpga/2006/38/contents> เข้าถึงวันที่ 13 มกราคม 2564

เจตนาร้าย หมายถึงความครอบคลุมทั้งส่วนที่เป็นการกระทำโดยเจตนา (Intention) และส่วนที่เป็นการกระทำโดยประมาทโดยรู้ตัว (Recklessness) อีกด้วยสำหรับความเห็นของนักกฎหมายที่เป็นที่ยอมรับกันในปัจจุบันเห็นว่า เจตนาร้าย (Mens Rea) มีอยู่ในส่วนของการกระทำโดยเจตนาและการกระทำประมาทโดยรู้ตัว (Recklessness) ส่วนกรณีการประมาทธรรมดา (Negligence) ยังมีข้อโต้แย้งกันว่าจะถือว่าผู้กระทำมีเจตนาร้าย (Mens Rea) หรือไม่

2. แบบซีวิลลอว์ (Civil Law System) เป็นระบบกฎหมายที่ใช้กันในกลุ่มประเทศภาคพื้นยุโรป อาทิ เช่น ประเทศเยอรมัน ฝรั่งเศส อิตาลี ซึ่งมีพื้นฐานทางกฎหมายมาจากกฎหมายในยุคอาณาจักรโรมันที่มีอิทธิพลในยุโรป หลังอาณาจักรโรมันล่มสลาย กฎหมายของโรมันก็ถูกนำมาใช้ในประเทศต่าง ๆ ที่แยกเป็นอิสระ โดยการจัดทำประมวลกฎหมายเป็นของตนเอง ซึ่งเรียกกลุ่มประเทศที่ใช้กฎหมายนี้ว่า กลุ่มประเทศระบบกฎหมายแบบซีวิลลอว์ แนวความคิดของสำนักกฎหมายอาญาแบบซีวิลลอว์ เห็นว่ากฎหมายอาญาเป็นกฎหมายที่ว่าด้วยการลงโทษการกระทำผิดของบุคคลในสังคม จึงต้องพิจารณาถึงตัวผู้กระทำและการกระทำของบุคคลนั้นว่าเป็นการทำความผิดและสมควรถูกลงโทษตามกฎหมายหรือไม่ ซึ่งลำดับหรือโครงสร้างในการพิจารณาความรับผิดทางอาญาของกฎหมายอาญา ซีวิลลอว์ ต้องพิจารณาตามขั้นตอน

ทฤษฎีกฎหมายอาญา

ความผิดอาญา เกิดจากทฤษฎีสัญญาประชาคมที่ประชาชนมอบอำนาจให้รัฐออก กฎหมาย เพื่อควบคุมและป้องกันสังคมให้พ้นจากการกระทำที่เป็น “ภัยอันตรายต่อ ผู้อื่น” (Harm to Others) โดยการออกกฎหมาย เพื่อควบคุมความประพฤติของบุคคล ในสังคม และมีการกำหนดข้อห้ามมิให้ปฏิบัติ เนื่องมาจาก “ทฤษฎีสัญญาประชาคม” (Social Contract) เกิดจากประชาชนยินยอมพร้อมในกันยกอำนาจของตนให้กับรัฐ เพื่อให้รัฐ เป็นตัวแทนของตนในการทำ หน้าที่ดูแลรักษาความสงบเรียบร้อย ประชาชนจึงต้องยินยอมที่จะจำกัดเสรีภาพของตนเองบางประการ โดยให้สัญญาว่าจะไม่กระทำการบางอย่าง หรืออาจต้องกระทำการบางอย่าง ที่จำเป็น ต่อ การรักษาความสงบของสังคมส่วนรวม เสรีภาพที่ประชาชนยอมเสียสละนี้รัฐได้บัญญัติ ออกมาเป็นสิ่งที่เรียกว่า “กฎหมาย” เพื่อกำหนดสิ่งที่ห้ามกระทำ และสิ่งที่บังคับให้กระทำ หาก ผ่าฝืนจะมีบทลงโทษ ความผิดอาญาในแง่ของกฎหมาย แบ่งออกเป็น สอง ประเภท คือ ประเภทความผิดในตัวเอง (Mala in Se) และประเภทความผิดเพราะกฎหมายห้าม (Mala Prohibita) ส่วนความผิดอาญาในแง่ของการกระทำแบ่งออกเป็น (1) ความผิดโดย การเคลื่อนไหวร่างกายและ ความผิดโดยการไม่เคลื่อนไหวร่างกาย (2) ความผิดที่ต้องมีผลปรากฏและความผิดที่ไม่ต้องมีผลปรากฏ และ (3) ความผิดธรรมดาและความผิดซับซ้อน สำหรับความผิดอาญา ในแง่ของการดำเนินคดีแบ่งออกเป็น สองประเภทได้แก่ ประเภทหนึ่งคือความผิดอาญาแผ่นดิน และ อีกประเภทคือ ความผิดอันยอมความได้ ทฤษฎีการพิจารณาว่า การกระทำใดควรจะเป็นความผิดอาญาหรือไม่ ศาสตราจารย์ Herbert L. Packer วางหลักการไว้ 6 ประการ ได้แก่ (1) การกระทำนั้นเป็นที่เห็นได้ชัดในหมู่ชนส่วนมากกว่าเป็นการกระทำที่

กระทบกระเทือนต่อสังคม และชุมชนส่วนมากมิได้ให้อภัยในการกระทำเช่นนั้น (2) ถ้าการกระทำดังกล่าวเป็นความผิดอาญาแล้ว จะไม่ขัดแย้งกับวัตถุประสงค์ของการ ลงโทษประการต่างๆ (3) การปราบปรามการกระทำเช่นนั้น กล่าวคือ การถือว่าการกระทำนั้นเป็นความผิดทางอาญา จะไม่มีผลเป็นการลดการกระทำที่สังคมเห็นว่าถูกต้องให้น้อยลงไป (4) หากเป็นความผิดอาญาแล้ว จะมีการใช้บังคับกฎหมายอย่าง เสมอภาคและเท่าเทียมกัน (5) การใช้กระบวนการยุติธรรมทางอาญากับการกระทำดังกล่าวจะไม่มีผลทำให้เกิดการใช้กระบวนการนั้นอย่างเกินขีดความสามารถทั้ง ทางด้านคุณภาพและปริมาณและ (6) ไม่มีมาตรการควบคุมอย่างสมเหตุสมผลอื่นๆ แล้ว นอกจากการใช้กฎหมายอาญากับกรณีที่เกิดขึ้น ทั้งนี้กฎหมายอาญาเป็นความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับเอกชน โดยบัญญัติว่าการกระทำใดๆเป็นความผิดและกำหนดโทษที่จะลงแก่ความผิดนั้นมีความมุ่งหมายที่จะรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม กฎหมายที่มีโทษทางอาญาต้องอาศัย หลักการกฎหมายอาญาประกอบด้วย กฎหมายอาญาต้องแน่นอนชัดเจน ต้องไม่มีผลย้อนหลัง ต้องตีความโดยเคร่งครัดและต้องมีบทกำหนดการลงโทษสำหรับผู้กระทำผิด ส่วนดุลยพินิจในการลงโทษที่ศาลจะลงโทษผู้กระทำ ความผิดหนักเบาเพียงใดย่อมขึ้นอยู่กับ ทฤษฎีซึ่งเกี่ยวกับจุดประสงค์ในการลงโทษ (คณิต ณ นคร, 2522)

แนวคิดของกฎหมายในต่างประเทศ

ประเทศญี่ปุ่น มี FIREARM AND SWORD POSSESSION CONTROL LAW (Mark Alleman, 2000) ใน article 22-2 กำหนดว่า ห้ามมิให้บุคคลใดครอบครองสิ่งเทียมอาวุธปืน (อธิบายโดยคำสั่งของสำนักนายกรัฐมนตรีว่า เป็นวัตถุที่ทำด้วยโลหะและมีความคล้ายอาวุธปืน) แต่ไม่รวมถึงการผลิตเพื่อการส่งออกภายใต้ธุรกิจที่ได้รับอนุญาตจาก the Prefectural Public Safety Commission และ article 22.3 กำหนดห้ามมิให้ผู้ใดครอบครองเพื่อจำหน่ายอาวุธปืนจำลอง (Mock arms) เป็นวัตถุที่ทำจากโลหะและมีความเหมือนหรือคล้ายอาวุธปืนซึ่งมีได้อยู่ในคำจำกัดความของคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี

ประเทศมาเลเซีย มี Act 37 FIREARMS (INCREASED PENALTIES) ACT 1971⁴ กำหนดใน article 6 ว่า ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำหรือพยายามกระทำความผิดอาญาหรือข่มขู่ในความผิดท้ายกฎหมายนี้ โดยใช้สิ่งเทียมอาวุธปืนเพื่อให้บุคคลอื่นกลัวว่าจะถูกทำอันตรายถึงชีวิตหรือทำให้บาดเจ็บ ผู้ฝ่าฝืนจะได้รับโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี และโทษเขียนเกิน 3 ครั้ง

⁴ Incorporating all amendments up to 1 January 2006 ค้นจาก

<http://www.agc.gov.my/agcportal/uploads/files/Publications/LOM/EN/Act%2037.pdf> เข้าถึงวันที่ 13 มกราคม 2564

สาธารณรัฐสิงคโปร์ มี ARMS OFFENCES ACT (CHAPTER 14)⁵ ใน article 2 ในค่านิยามว่า สิ่งเทียมอาวุธปืน (imitation arm) หมายถึง สิ่งที่ทำขึ้นเลียนแบบหรือทำให้เหมือนอาวุธปืน และ article 8 กำหนดว่า ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำหรือพยายามกระทำในความผิดหรือข่มขู่บุคคลอื่นในความผิดที่ปรากฏท้ายกฎหมายนี้ โดยใช้สิ่งเทียมอาวุธปืนในลักษณะที่ใช้ให้ผู้อื่นอื่นเชื่อว่าเป็นอาวุธจริง ทำให้ผู้อื่นกลัวว่าจะได้อันตรายถึงชีวิตหรือจะได้รับบาดเจ็บ จะต้องรับโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี และโทษเขยิบไม่เกิน 3 ครั้ง

สาธารณรัฐประชาชนจีน มี law of the People's Republic of China on Control of Guns⁶ เพื่อควบคุมอาวุธปืนในประเทศอย่างเคร่งครัด และรัฐบาลในส่วนกลางมีหลักเกณฑ์ในการกำหนดว่าสิ่งใดเป็นสิ่งเทียมอาวุธปืน ตามประกาศ “Notice of the Ministry of Public Security on Relevant Issues Concerning the Identification of Imitation Guns” (Gong Tong Zi [2001] No. 90)⁷ ร่วมกับ “Firearms Management Law of the People's Republic of China” และ “National Toy Safety Technical Code” (GB6675-2003) กำหนดหลักเกณฑ์ดังนี้ มีความคล้ายคลึง จำลองอาวุธปืนในสัดส่วน ขนาด ความกว้าง ความยาวและใช้วัสดุที่คล้ายหรือเหมือนกัน ในสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีมี Weapons Act (WaffG)⁸ ได้กำหนดคำว่า “ปืน” (Gun) ว่าเป็นวัตถุที่ออกแบบเพื่อการทำลายหรือป้องกัน การส่งสัญญาณ การล่า การยิง การกีฬาที่กระทำโดยกระสุนปืน เว้นแต่อาวุธปืนที่ทำขึ้นเพื่อการเล่นที่ใช้พลังงานในการขับเคลื่อนเพียงไม่เกิน 0.5 จู๊ด และได้กำหนดค่านิยาม “ปืนปลอม” (Fake Guns) ใน Annex 1 (to Section 1 (4)) Definitions ใน 1.6 ว่า เป็นปืนที่ทำให้บุคคลเชื่อว่าเป็นปืนจริง รวมทั้งแบบจำลองของปืนปลอมและปืนปลอมที่มีได้ใช้งานจริง มี section 42 a กำหนดห้ามพกพาปืนปลอม (fake guns) เว้นแต่ใช้ประกอบการแสดง, ในการขนส่งที่บรรจุในคอนเทนเนอร์ที่ปิด หรือเป็นการกระทำที่ขบถด้วยกฎหมาย โดย section 53 (21a) กำหนดโทษปรับแก่ผู้ฝ่าฝืน และ section 54 (2) กำหนดให้ยึดปืนปลอมจากผู้ฝ่าฝืนกฎหมาย

ในสหพันธ์รัฐสวิส มี Federal Act on Weapons, Weapon Accessories and Ammunition (Weapons Act, WA)⁹ ได้กำหนดค่านิยามใน article 4(1)(g) ว่า “อาวุธปืน”

⁵ REVISED EDITION 2008 (31st March 2008) ค้นจาก <https://sso.agc.gov.sg/Act/AOA1973> เข้าถึงวันที่ 13 มกราคม 2564

⁶ February 14, 2011 ค้นจาก http://www.china.org.cn/china/LegislationsForm2001-2010/2011-02/14/content_21916528.htm เข้าถึงวันที่ 13 มกราคม 2564

⁷ http://www.gov.cn/zwggk/2008-02/27/content_902728.htm เข้าถึงวันที่ 13 มกราคม 2564

⁸ https://www.gesetze-im-internet.de/englisch_waffg/englisch_waffg.html เข้าถึงวันที่ 14 มกราคม 2564

⁹ Status as of 1 September 2020 ค้นใน <https://www.admin.ch/opc/en/classified-compilation/19983208/index.html> เข้าถึงวันที่ 14 มกราคม 2564

หมายความว่ารวมถึงสิ่งเทียมอาวุธปืน ซองกระสุนเปล่า และปืนลมที่ทำให้เชื่อว่าเป็นอาวุธปืน ใน article 1 กำหนดห้ามนำเข้า ส่งออก เก็บ ครบครอง พกพา ขนส่ง เป็นนายหน้า ผลิต ค้าขายซึ่งอาวุธ ที่ออกแบบเฉพาะให้เป็นอาวุธ รวมทั้งอุปกรณ์เสริมอาวุธนั้น กระสุนปืนรวมถึงอุปกรณ์เสริมกระสุนปืน โดยบุคคลที่ต้องการครอบครอง พกพา ขนส่ง ค้าขายอาวุธปืนต้องจดทะเบียนต่อนายทะเบียน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแนวคิด ทฤษฎี ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการใช้สิ่งเทียมอาวุธปืนในกรณีการนำไปใช้ในการกระทำความผิดอาญา การประกอบอาชญากรรม
2. เพื่อศึกษาข้อกฎหมายเกี่ยวกับบทบัญญัติความรับผิดชอบตามพระราชบัญญัติเครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้ไฟและสิ่งเทียมอาวุธ พ.ศ. 2490
3. เพื่อวิเคราะห์และแก้ไขกฎหมายเพิ่มเติมในการกำหนดฐานความผิดทางอาญาในกรณีตามพระราชบัญญัติเครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้ไฟและสิ่งเทียมอาวุธ พ.ศ. 2490
4. เพื่อได้ข้อสรุปและข้อเสนอแนะ

ขอบเขตการวิจัย

ผู้ศึกษาจะศึกษาปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการใช้สิ่งเทียมอาวุธปืนเฉพาะในกรณีการนำไปใช้ในการกระทำความผิดทางอาญาของประเทศไทยโดยทำการเปรียบเทียบประเทศญี่ปุ่น สาธารณรัฐสิงคโปร์ สาธารณรัฐประชาชนจีน และสหพันธ์รัฐสวิส

วิธีดำเนินการวิจัย

ศึกษาโดยการค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลแบบวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยเมื่อรวบรวมข้อมูลต่างๆ แล้วจะทำการวิเคราะห์และเสนอแนะ โดยศึกษาค้นคว้าจากตำราเอกสารทางกฎหมายของประเทศไทยและต่างประเทศ ข้อมูลจากเครือข่าย เอกสารหมายสารสนเทศ บทความ ทั่วบทความ และเอกสารที่เกี่ยวข้อง

ผลการวิจัย

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการใช้สิ่งเทียมอาวุธปืนในกรณีการนำไปใช้ในการกระทำความผิดอาญา การประกอบอาชญากรรม โดยในปัจจุบันนั้นสิ่งเทียมอาวุธปืนที่ใช้อยู่ในประเทศไทย มี (1) ปืนที่ทำมาจากพลาสติกที่เป็นของเด็กเล่น เพียงแต่ทำเลียนแบบอาวุธปืนเท่านั้น ไม่สามารถใช้ยิงได้ (2) ปืนที่มีกลไกแบบสปริงอัดลม แต่ไม่มีอำนาจในการทำลายหรืออันตรายต่อร่างกายมนุษย์ได้โดยตรง (3) ปืนที่ใช้ในการกีฬา เช่น ปืนสั้นไฟฟ้า ปืนยาวไฟฟ้า ปืนสั่งอัดลม ปืนยาวอัดลม ปืนสั่งอัดแก๊ส เป็นปืนที่มีลักษณะคล้ายอาวุธปืนมากที่ทำให้บุคคลอื่นเชื่อว่าเป็นอาวุธปืน แต่สิ่งนี้ไม่มีอำนาจทำลายรุนแรงที่ทำอันตรายต่อร่างกายหรือชีวิตมนุษย์ได้ เว้นแต่อาจทำอันตรายสาหัสแก่ดวงตามนุษย์หรือจุดที่บอบบางของร่างกายมนุษย์ได้ (4) ปืน บี บี กัน เป็นสิ่งเทียมอาวุธปืนที่มีรูปร่าง ขนาดคล้าย

อาวุธปืนมาก ใช้ลูกพลาสติกทรงกลมเป็นลูกกระสุน ใช้ลมเป็นแรงอัดโดยมีแก๊สหรือมอเตอร์ไฟฟ้าเป็นแหล่งพลังงาน อาจทำอันตรายแก่ร่างกายได้ (5) ปืนพันท์บอล เป็นสิ่งที่ยิงโดยใช้พลังงานจากแก๊ส มีรูปร่างต่างไปจากอาวุธปืนอย่างชัดเจน จากพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้ไฟ และสิ่งเทียมอาวุธ พ.ศ.2490 มาตรา 4 กำหนดคำนิยามว่า สิ่งเทียมอาวุธปืน หมายถึง สิ่งซึ่งมีรูปลักษณะอันน่าจะทำให้หลงเชื่อว่าเป็นอาวุธปืน และในหมวด 4 เรื่อง สิ่งเทียมอาวุธปืน มาตรา 52 บัญญัติว่า ห้ามมิให้ผู้ใดส่ง นำเข้า หรือค้าซึ่งสิ่งเทียมอาวุธปืน เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่ มาตรา 53 บัญญัติให้การส่ง นำเข้า หรือค้าซึ่งสิ่งเทียมอาวุธปืนนี้ ให้นำมาตรา 16 มาตรา 17 มาตรา 18 มาตรา 19 มาตรา 30 มาตรา 31 และมาตรา 37 มาบังคับใช้โดยอนุโลม และมาตรา 54 กำหนดให้ใบอนุญาตที่ออกให้มาตรา 53 นี้ ให้มีอายุใช้ได้หนึ่งปีนับแต่วันที่ออก และหมวด 5 เรื่อง เบ็ดเตล็ด มาตรา 71 กำหนดให้รัฐมนตรีมีอำนาจในการจำกัดจำนวนร้านค้าและกำหนดจำนวนชนิด ขนาดสิ่งเทียมอาวุธปืนได้ตามที่เห็นสมควร โดยอาวุธปืน หมายความว่า ความรวมตลอดถึงอาวุธทุกชนิดซึ่งใช้ส่งเครื่องกระสุนปืนโดยวิธีระเบิดหรือกำลังดันของแก๊สหรืออัดลมหรือเครื่องกลไกอย่างใด ซึ่งต้องอาศัยอำนาจของพลังงาน และส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธ นั้น ๆ ซึ่งรัฐมนตรีเห็นว่าสำคัญและได้ระบุไว้ในกฎกระทรวง และ “เครื่องกระสุนปืน” หมายความว่า ความรวมตลอดถึงกระสุนโดด กระสุนปราย กระสุนแตก ลูกกระเบิด ตอร์ปิโด ทุ่นระเบิดและจรวด ทั้งชนิดที่มีหรือไม่มีกรดแก๊สเชื้อเพลิง เชื้อโรค ไอพิษ หมอกหรือควัน หรือกระสุน ลูกกระเบิด ตอร์ปิโด ทุ่นระเบิดและจรวด ที่มีคุณสมบัติคล้ายคลึงกันหรือเครื่องหรือสิ่งสำหรับอัดหรือทำ หรือใช้ประกอบเครื่องกระสุนปืน ดังนั้น หากสิ่งเทียมอาวุธปืนใช้ส่งด้วยกำลังดันของแก๊สหรืออัดลม คือ สิ่งที่มาจากพลาสติกหรือเซรามิคสังเคราะห์ ซึ่งมีใช้เครื่องกระสุน ทั้งโดยสภาพโครงสร้างของสิ่งเทียมอาวุธผลิตจากพลาสติกและเหล็กธรรมดาบางส่วนที่ไม่มีความแข็งแรงทนทานเพียงพอที่ใช้เป็นอาวุธส่งเครื่องกระสุนปืนได้ จึงไม่เป็นอาวุธปืนตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้ไฟ และสิ่งเทียมอาวุธ พ.ศ.2490

ดังนั้นจึงเห็นได้ว่ากฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน ฯ ที่กล่าวถึงสิ่งเทียมอาวุธปืนนี้ มีเพียงการควบคุมการส่ง นำเข้า หรือค้าเท่านั้น แต่ยังไม่มียกเว้นในด้านการใช้สิ่งเทียมอาวุธปืนเพื่อประกอบในการกระทำความผิดอื่นเลย หากมีผู้นำสิ่งเทียมอาวุธปืนไปใช้ประกอบอาชญากรรมหรือเพียงนำมาข่มขู่ในทำนองเดียวกับอาวุธปืน รัฐไม่อาจลงโทษผู้นั้นได้ด้วยเหตุจากหลัก “ไม่มีกฎหมาย ไม่มี ความผิด ไม่มีโทษ (Nullum Crimen, Nulla Poena Sine Praevia Lege Poenali)” และเมื่อพิจารณาจากประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1 (5) ให้คำนิยามคำว่า “อาวุธ” หมายถึงอาวุธโดยสภาพและสิ่งที่ไม่เป็นอาวุธโดยสภาพแต่ได้ใช้หรือเจตนาจะใช้ประทุร้ายร่างกายถึงอันตรายสาหัส อย่างอาวุธ ซึ่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 297 วรรคสองได้กำหนด “อันตรายสาหัส” ว่า ต้องเป็นเงื่อนไขอันตรายแก่กาย ดังนี้ (1) ตาบอด หูหนวก ลิ่นขาด หรือเสียอวัยวะประสาท (2) เสียอวัยวะสืบพันธุ์ หรือความสามารถสืบพันธุ์ (3) เสียแขน ขา มือ เท้า นิ้วหรืออวัยวะอื่นใด (4) หน้ำเสียโฉม

อย่างติดตัว (5) แห้งลูก (6) จิตพิการอย่างติดตัว (7) ทุพพลภาพ หรือป่วยเจ็บเรื้อรังซึ่งอาจถึงตลอดชีวิต (8) ทุพพลภาพ หรือป่วยเจ็บด้วยอาการทุกขเวทนาเกินกว่ายี่สิบวัน หรือจนประกอบกรณีกิจตามปกติไม่ได้เกินกว่ายี่สิบวัน จึงเห็นได้ว่า การใช้สิ่งเทียมอาวุธปืนไม่อาจก่อให้เกิดอันตรายสาหัสแก่ผู้อื่นได้ จึงไม่อยู่ในความหมายของคำว่า “อาวุธ” ตามประมวลกฎหมายอาญา

ดังนั้น การใช้สิ่งเทียมอาวุธปืนที่มีลักษณะคล้ายอาวุธปืน ไม่ว่าจะเป็นอาวุธปืนชนิดและขนาดใดก็ตาม ก็ไม่เป็นความผิดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้ไฟ และสิ่งเทียมอาวุธ พ.ศ.2490

ตัวอย่างดังในคำวินิจฉัยของคณะกรรมการคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ 846/2551 และตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6864/2557 ทั้งการครอบครองและการใช้สิ่งเทียมอาวุธปืน ก็ไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้ไฟ และสิ่งเทียมอาวุธ พ.ศ.2490 ไม่ว่าจะเป็นการขอใบอนุญาตครอบครอง หรือการขอใบอนุญาตพกพา เมื่อมีผู้ใช้สิ่งเทียมอาวุธปืนเพื่อกระทำความผิดอาญาในส่วนที่อาศัยความเข้าใจผิดของผู้เสียหายหรือเหยื่ออาชญากรรม เช่น การข่มขู่ ใช้ประกอบในการชิงทรัพย์หรือปล้นทรัพย์ ใช้ประกอบการขู่เข็ญหรือการทำให้เสียเสรีภาพ แต่เมื่อมีการพิจารณาคดี ผู้กระทำความผิดกลับได้ประโยชน์ในการใช้สิ่งเทียมอาวุธปืน ทั้งที่ผู้กระทำความผิดมีเจตนาที่ใช้สิ่งนั้นเพื่อให้ผู้เสียหายหรือเหยื่อหลงเชื่อว่าสิ่งนั้นเป็นอาวุธปืนและไม่กล้าขัดขืนในการกระทำความผิดนั้น

ดังคำวินิจฉัยในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6864/2557 หากเป็นการกระทำเพื่อให้ผู้อื่นตกใจกลัว ก็เป็นเพียงความผิดหลุโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 392¹⁰ และมาตรา 397¹¹ เท่านั้น โดยผู้กระทำจะไม่มี ความผิดในการพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน ทางสาธารณะตาม มาตรา 371¹² ไม่มีความผิดตาม มาตรา 379¹³

¹⁰ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 392 บัญญัติว่า “ผู้ใดทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัว หรือความตกใจ โดยการขู่เข็ญ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

¹¹ มาตรา 397 วรรคหนึ่ง “ผู้ใดกระทำความผิดประการใด ๆ ต่อผู้อื่น อันเป็นการรังแก ข่มเหง คุกคาม หรือกระทำให้ได้รับความอับอายหรือเดือดร้อนรำคาญ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท” วรรคสอง “ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำในที่สาธารณะหรือต่อหน้าธารกำนัลหรือเป็นการกระทำความผิดอันมีลักษณะส่อไปในทางที่จะล่วงเกินทางเพศ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

¹² มาตรา 371 “ผู้ใดพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร หรือพาไปในชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้นเพื่อนมัสการ การรื่นเริงหรือการอื่นใด ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท และให้ศาลมีอำนาจสั่งให้รับอาวุธนั้น”

¹³ มาตรา 379 “ผู้ใดชักหรือแสดงอาวุธในการวิวาทต่อสู้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบวัน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

อภิปรายผลการวิจัย

จากปัญหาหากมีผู้นำสิ่งเทียมอาวุธปืนไปใช้ประกอบอาชญากรรมหรือเพียงนำมาข่มขู่ในทำนองเดียวกับอาวุธปืน รัฐไม่อาจลงโทษผู้นั้นได้ด้วยเหตุจากหลัก “ไม่มีกฎหมาย ไม่มีความผิด ไม่มีโทษ และในพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธ พ.ศ. 2490 มีบทบัญญัติเรื่องสิ่งเทียมอาวุธปืน เพียง 3 มาตรา โดยมีสาระสำคัญเป็นการห้ามมิให้ผู้ใดสิ่ง นำเข้า หรือค้าซึ่งสิ่งเทียมอาวุธ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน เท่านั้น แต่กฎหมายมิได้ห้ามมิให้ผู้ใดพกพาสิ่งเทียมอาวุธไปในที่สาธารณะโดยเจตนาให้ผู้อื่นหลงเชื่อว่าเป็นอาวุธปืนจริง อันอาจเป็นการข่มขู่ให้ผู้อื่นตกใจกลัว หรืออาจนำไปใช้ประกอบอาชญากรรมอื่น ๆ ที่ต้องใช้อาวุธปืนจริง เช่น ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพ หรือความผิดเกี่ยวกับเพศ ดังนั้น เมื่อพิจารณาถึงแนวคิดทฤษฎีอาญา ประกอบหลักอันตรายต่อสังคมของจอห์น สจิวต์ มิลล์ (John Stuart Mill) และทฤษฎีวิิศวกรรมทางสังคมของรอสโค ปาวนด์ (Roscoe Pound) และจากการเปรียบเทียบกฎหมายว่าด้วยอาวุธปืนของประเทศญี่ปุ่น สาธารณรัฐสิงคโปร์ สาธารณรัฐประชาชนจีน สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี และสหพันธ์รัฐสวิสแล้ว จะเห็นได้ว่าหลายประเทศต่างเห็นถึงความร้ายแรงในการมีสิ่งเทียมอาวุธปืน และการใช้สิ่งเทียมอาวุธปืนในการกระทำความผิดอาญาประเภทอื่น ๆ ที่มีผลต่อสังคม และแต่ละประเทศได้ออกแบบกฎหมายอาญาในส่วนนี้เพื่อปกป้องสมาชิกในสังคมของตนในทำนองว่า ห้ามมิให้พกพาสิ่งเทียมอาวุธปืนไปในที่สาธารณะและกำหนดความผิดในการนำสิ่งเทียมอาวุธปืนไปใช้ในการประกอบอาชญากรรมอื่น ๆ ซึ่งในการบัญญัติพฤติกรรมใดเป็นความผิดทางอาญานั้น ทฤษฎีอาญาได้กำหนดให้คุ้มครองป้องกันบุคคลจากการกระทำโดยเจตนาหรือไม่เจตนาจากสมาชิกของสังคม โดยใช้อำนาจรัฐในการกำหนดพฤติกรรมเช่นนั้นและตามแนวคิดของทฤษฎีว่าด้วยการกำหนดปริมาณของกฎหมายอาญาสารบัญญัติ ในหลักเกณฑ์แบบปฏิฐานว่ากฎหมายอาญาควรห้ามการกระทำใดที่เป็นอันตรายต่อสมาชิกในสังคม¹⁴ จากแนวคิดของรอสโค ปาวนด์ (Roscoe Pound)¹⁵ ที่กล่าวถึงทฤษฎีว่าด้วยผลประโยชน์ (The Theory of Interests) หรือทฤษฎีวิศวกรรมสังคมที่ข้อเรียกร้องมี คือความต้องการหรือความปรารถนาที่มนุษย์ต่างยืนยันเพื่อให้ได้มาอย่างแท้จริง และเป็นภารกิจที่กฎหมายต้องการกระทำการอันใดอันหนึ่ง เพื่อสิ่งเหล่านี้หากต้องการดำรงไว้ซึ่งสังคมอันเป็นระเบียบเรียบร้อย ผลประโยชน์ดังกล่าวนี้เป็นสิ่งที่กฎหมายมีหน้าที่ต้องตอบสนอง แต่จะได้มากน้อยเพียงใดแก่แต่ละบุคคลนั้นก็ขึ้นอยู่กับความสำคัญหรือผลกระทบของผลประโยชน์ที่จะได้รับ ดังนั้น เมื่อรัฐเห็นความร้ายแรงของพฤติกรรมการใช้สิ่งเทียมอาวุธปืนในการกระทำความผิดอื่นรัฐจึงควรบัญญัติแก้ไขกฎหมายเพิ่มเติมเพื่อควบคุมพฤติกรรมดังกล่าวต่อไป

ข้อเสนอแนะ

จากการอภิปรายผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

¹⁴ อภิรัตน์ เพ็ชรศิริ(2548),ทฤษฎีอาญา,กรุงเทพ,บริษัทสำนักพิมพ์วิญญูชน จำกัด, หน้า 66-71

¹⁵ Roscoe Pound (1959),Jurisprudence,St.Paul,Minn,:West,p.15

1. ควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมในพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้ไฟ และสิ่งเทียมอาวุธ พ.ศ.2490 หมวด 4 สิ่งเทียมอาวุธปืน เป็นมาตรา 54/1 ดังนี้

มาตรา 54/1 “ห้ามมิให้นำสิ่งเทียมอาวุธปืน โดยมีเจตนาในการกระทำความผิดอาญาอื่น” และเพิ่มเติมในหมวด 6 บทกำหนดโทษ เป็นมาตรา 72 ตรี ดังนี้

มาตรา 72 ตรี “ผู้ใดฝ่าฝืน มาตรา 54/1 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้รับสิ่งเทียมอาวุธปืนนั้นเสีย”

2. แก้ไขในประมวลกฎหมายอาญา ภาค 1 ลักษณะ 1 หมวด 1 บทนิยามในมาตรา 1(5) ว่า “อาวุธ” หมายความว่ารวมถึงสิ่งซึ่งไม่เป็นอาวุธโดยสภาพแต่ซึ่งได้ใช้หรือเจตนาจะใช้ประทุษร้ายร่างกายถึงอันตรายสาหัสอย่างอาวุธและให้หมายถึงสิ่งเทียมอาวุธปืนที่ผู้ซึ่งมีเจตนาให้ผู้อื่นหลงเชื่อว่าเป็นอาวุธปืนจริง

เอกสารอ้างอิง

คณิต ณ นคร, (2552). ปฏิรูปกระบวนการยุติธรรมทางอาญา, กรุงเทพฯ :สำนักพิมพ์วิญญูชน.

อภิรัตน์ เพ็ชรศิริ, (2548), ทฤษฎีอาญา (พิมพ์ครั้งที่ ๒), กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์วิญญูชน.

Central Government Portal www.gov.cn 27 กุมภาพันธ์ 2551

http://www.gov.cn/zwgk/2008-02/27/content_902728.htm

China.org.cn, February 14, 2011. Retrieved from

http://www.china.org.cn/china/LegislationsForm2001-2010/2011-02/14/content_21916528.htm

Federal Act on Weapons, Weapon Accessories and Ammunition (Weapons Act, WA) of 20 June 1997 (Status as of 1 September 2020). Retrieved from

<https://www.admin.ch/opc/en/classifiedcompilation/19983208/index.html>

Incorporating all amendments up to 1 January 2006 retrieved from

<http://www.agc.gov.my/agcportal/uploads/files/Publications/LOM/EN/Act%2037.pdf>

John Stuart Mill, On Liberty. (1976). Gertrude Mimmelfarb, (ed) Middlesex: Penguin book, p. 68

Mark Alleman, Translation, Firearm and Sword Possession Contro/Law, 9 Pac. Rim L & Pol'y J. 176 (2000). Retrieved from

<https://digitalcommons.law.uw.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1236&context=wilj>

Pound, R. (1959) Jurisprudence, St Paul, Minnesota: West Publishing Company,

Vol. 1 p. 15

REVISED EDITION 2008 (31st March 2008) Singapore Statutes Online. Retrieved from
<https://sso.agc.gov.sg/Act/AOA1973>

The National Archives on behalf of HM Government. Firearms Act 1968. Retrieved
from <https://www.legislation.gov.uk/ukpga/2006/38/contents>